

Захист прав дітей в умовах збройного конфлікту

Війна... Усього п'ять букв, але скільки страждань, агресії, сліз, крові, вогню... Не вистачить слів, щоб пояснити це тим, кого вона ще не лякала. А в Україні це слово знають, та цілком і повністю розуміють діти з перших років життя. Війна завітала до них ще в 2014 році, та, не давши змогу забути про себе, повернулась з більшою жорстокістю в 2022 році. Закреслила смердючою чорною фарбою всі мрії, розірвала та викинула у смітник усі плани, спалила та розвіяла, як прах у повітрі, всі речі, без яких раніше ти не міг уявити своє життя... Як ком у горлі стоїть те відчуття, ті спогади, як ти засинаєш натхненний, трохи втомлений, але з присмаком щастя та жаги до життя, а прокидаєшся о п'ятій ранку, нажаханий, спустошений, у паніці, мов після страшного сну, від якого і сьогодні хочеться прокинутись. Коли для кожної людини, яка перебуває на території нашої квітучої, непохитної, відчайдушної держави, кожен день може стати останнім. Вам колись доводилось жити одним днем? Коли не знаєш, що буде не те що за тиждень, а ось буквально завтра. І так вже майже рік...

Щодня, щогодини, щохвилини українські діти страждають від жахливого, кровопролитного та безглузлого воєнного нападу росії на Україну. Найуразливіша категорія населення, майбутнє нашої держави, цілком безвинні та непричетні до цієї війни діти, які зараз, як ніколи, потребують нашої допомоги та підтримки. Питання про захист їхніх прав мають безперервно обговорюватися та вирішуватись на всіх можливих правових рівнях.

Тисячі дітей були депортовані на територію росії, понад 1,5 мільйона вимушено покинули рідні домівки та виїхали за кордон, сотні дітей загинули з 24 лютого (точна кількість невідома), мільйони дітей, що залишились на території України, вимушені навчатися під звуки обстрілів, ракетної небезпеки, сидіти годинами в підвалах, тижнями жити без світла, води, опалення, в умовах, як фізичного, так і емоційного напруження та стресу. Саме така доля нині випала нашим юним українцям, які більш за все бажають

жити в мирній, сильній, непереможній Україні. Звичайно, ми не можемо повністю змінити цю страшну ситуацію, але покращити рівень життя дітей сьогодні – зобов'язані.

По-перше, у кожному місті мають працювати окремі дитячі будиночки незламності, зі світлом, теплом, смаколиками, розважальними іграми та всім необхідним для дитячого дозвілля, у яких будуть працювати кваліфіковані фахівці. Батьки зможуть приводити туди своїх дітей на певний час і будуть впевнені, що їх діти знаходяться в безпеці, в комфортних умовах, затишній емоційній атмосфері. Там діти зможуть спілкуватися зі своїми однолітками, відволікатися від тривоги, буде продовжуватися їхня соціалізація, чого неймовірно бракує через дистанційне навчання та закриті садочки. Як результат, батьки зможуть відпочити і водночас бути спокійними за дітей, а діти зможуть на певний час забути про війну.

По-друге, під час дистанційного навчання для охочих дітей-школярів мають бути організовані додаткові заняття з психологічної підтримки. Наприклад, можна запросити кваліфікованого спеціаліста, створити групи психологічної допомоги за віком та проводити регулярні сесії, де учні зможуть поділитися переживаннями, послухати професійні поради, познайомитися з новими людьми та дізнатися більше про збереження свого емоційного здоров'я.

По-третє, не буде зайвим прикрасити бомбосховища та підвали. Можна пофарбувати стіни, підлогу та стелю у яскраві кольори, зробити ігрові осередки, розташувати зручні дивани та крісла, повісити картинки, поставити шафу з книгами і таке інше. Таким чином, весь той час, який діти проводять у бомбосховищах під час тривоги, буде проходити більш спокійно, зручно та позитивно.

Крім того, я вважаю цілком необхідним організувати безкоштовні тренінги чи курси саме для батьків неповнолітніх дітей, щоб навчити їх як допомагати своїм дітям у такий складний час та не зривати свій страх і гнів

на них. Здорові родинні стосунки – запорука відчуття безпеки дитини вдома, що так необхідно їй сьогодні.

І останнє, бажано організовувати безоплатні поїздки на відпочинок за кордоном, щоб час від часу ті діти, що залишились в межах України, змогли виїздити в безпеку зі своїми однолітками та відновлюватись.

Я впевнена, якщо ці поради будуть реалізовані, рівень життя дітей під час збройного конфлікту буде покращений. Давайте допоможемо тим, хто цього так потребує! Слава Україні!